

Psykologerne stående, fra venstre Lise Eegholm og Anne Sofie Møller Sparre, siddende socialrådgiver Stine Gaard. Det store kontor summer konstant, ingen larmer, men stille er her ikke.

TRIVSEL

FOTOS: HENRIK SÖNNIKE

i det åbne landskab

I Hillerød sidder PPR-psykologer side om side med socialrådgivere, sundhedsplejersker og talepædagoger i ét stort åbent kontorlandskab. Efteruddannelse har givet dem et godt grundlag for at samarbejde tæt og tværfagligt.

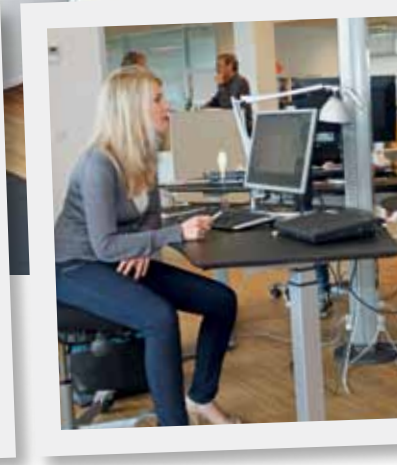
Lise logger på sin bærbare computer og slår sig ned ved hæve-sænkebordet ved vinduet, ansigt til ansigt med Stine.

Lise Eegholm er PPR-psykolog i Hillerød Kommune, og ganske få centimeter skiller hende fra socialrådgiver Stine Gaard. Sammen er de en del af det tværfaglige team, som dækker distriktet Skævinge, Brødskov og Uvelse. Lidt væk fra vinduet står tre arbejdsborde med front mod hinanden, og længere væk endnu tre. En række lave, hvide skabe, et til hver medarbejder, adskiller deres team fra de andre, som dækker kommunens øvrige distrikter.

'Fælles børn, fælles ansvar' er den røde tråd i forvaltningens indsats for kommunens sårbare børn og unge. Alle medarbejdere i Familier og Sundhed arbejder i tværfaglige team, som består af psykologer, socialrådgivere, sundhedsplejersker, tale-hørelærere og fysioterapeuter.

- Hvis jeg sidder til et møde ude på en skole og vi er i tvivl om, hvordan vi skal gribe en sag an, så plejer jeg at sige: "Jeg sidder næsten og ånder vores familierådgiver i nakken, ville det være i orden, at jeg lige spurgte hende, hvad hun kan bidrage med her?" På den måde føler vi os meget

>

> ger arbejder de tæt sammen. Som i en sag med en dreng, hvor de både skulle lave paragraf-50 undersøgelse og vिसitere drengen videre.

- Vi holdt *alle* møder sammen. En del af mødet handlede så primært om det psykologiske og om, hvor drengen skulle gå i skole, mens en anden del handlede om familien og om, hvordan vi kunne støtte den. Stine hjalp mig ved at stille gode spørgsmål, og samtidig kunne jeg også være der for moderen. Vi behøvede ikke gå til tre forskellige møder – og det skulle moderen heller ikke, siger Lise Eegholm.

- Hvis moderen har det rigtig svært i en sag, fordi barnet skal anbringes, tager jeg Lise med, så hun kan støtte hende. Så kan vi få god dialog med moderen om, hvad der skal til, for at hun har det ok med det, og hvad kan vi hver især bidrage, siger Stine Gaard.

Mødes mere med borgerne

Høje hæle smælder mod det lyse trægulv. Et par sommersandaler lister stille forbi. Fingre klapper på tastaturer, en skuffe lukker, og tre medarbejders dæmpede samtale brydes af en kort latter.

”Arbejdsområde – vis hensyn” står der på de hvide skilte ved indgangen til Familier og Sundhed på rådhuset i Hillerød. Det store kontor summer konstant. Ingen larmer – men stille er her ikke.

De fleste borde er som støvsuget for blomster, nips og billeder af børnene. En enkelt orkidé ser ud til at have vundet hævd på et bord, hvor bunkerne også er større end på nabobordet. Ellers er

der ikke faste pladser i det store lyse lokale, som kan rumme 80 medarbejdere. Alle har et skab til deres ting og sætter sig der, hvor det passer bedst i forhold til opgaverne.

Alle er her aldrig samtidig. Mange er ude til møder eller samtaler på skoler, i børnehaver eller hjemme hos familier. Andre holder møder i de separate mødelokaler. Og andre igen har søgt ro i de såkaldte solo-flexrum, der ligger i udkanten af det åbne landskab.

Der er regler for telefonsamtaler, både af hensyn til kollegerne, som har brug for ro, og af hensyn til borgerne, som har brug for fortrolighed. Når en borger ringer og har brug for at tale, finder psykologen og socialrådgiveren et andet kontor.

- Noget af det, jeg oplever, er, at jeg hellere laver en aftale med folk om at mødes. Det gør jeg måske lidt mere, fordi jeg ikke sidder på mit eget kontor og bare kan snakke. Og det er godt, for det gør netop, at jeg bliver synlig og tilgængelig og får mødt folk.

- For mig har det også været en accept af, at det faktisk er en vigtig del af arbejdsflowet, at vi kan hive fat i hinanden, det er en del af det at arbejde tværfagligt. Så når én kommer og prikker til mig, er det ikke en forstyrrelse, det er en del af at være på arbejde på en tværfaglig arbejdsplads, siger Anne Sofie Sparre.

- Vi har haft mange snakke i vores team om, at det også er ok, at man er ærlig nogle dage og ikke har overskud til at sige god morgen til alle, og at det er ok at sige: Kan vi ikke tage den snak i morgen? Det er ikke en afvisning, det er simpelt hen mit behov lige nu, siger Lise Eegholm.

- Eller blive bedre til at sige: Er du her klokken 1 i stedet for at tage fat lige med det samme, indskyder Stine Gaard. Og Lise Eegholm fortsætter:

- Man kan godt mærke de dage, hvor rigtig mange har hevet fat i én. Men når jeg ser på, hvor meget det giver, ville jeg ikke give det op. Det vigtigste er, at jeg mærker efter, og hvis jeg har brug for at sidde i et solo-flex rum, så går jeg derind.

Narrativ uddannelse til alle

Alle i Familier og Sundhed har været på tre dages efteruddannelse i at samarbejde om børn og unge i vanskeligheder. Det samme gælder samtlige lærere og pædagoger i kommunen. *Hillerød-uddannelsen* kalder de selv det forløb, som har givet dem et fælles sprog og en fælles narrativ indgang til arbejdet. Uddannelsen er i øvrigt udviklet af kommunens PPR-psykologer, der også fungerer som undervisere.

Begreber som agenthed, nysgerrighed, eksternalisering og identitetsskabelse skulle være på plads nu, og på det praktiske plan har medarbejderne trænet mødemodeller og samarbejde ved hjælp af cases og rollespil. Et af de vigtige budskaber er, at alle fortællinger skal i spil: både psykologens, sundhedsplejerskens, pædagogens – og familiens. Som i en lagkage, hvor alle får et stykke.

- Det gælder om at lade vores egne historier og fordomme ligge for en stund og være nysgerrige på de andre. Hvad er mors historie? Hvis ikke den kommer i spil, får vi jo ikke det fælles ansvar, vi er så optaget af. En ting er at sidde fysisk sammen, men vi har måttet sande, at det ikke er gjort med det. Vi er også nødt til at finde ud af, hvordan vi faciliterer det samarbejde, når vi sidder sammen til møderne, siger Lise Eegholm.

- Nu ved både lærerne og pædagogen og psykologen, hvad der

foregår, når jeg som rådgiver siger: ”Hvad er jeres ønsker og drømme for det her barn?” Vi får et andet udgangspunkt, og det bliver ikke et negativt forum, hvor forældrene føler sig angrebet, fordi de får at vide, at nu har deres søn igen ikke haft madpakken med. I stedet bliver det til et ønske om, at han får en god madpakke med – og når forældrene ikke stejler på samme måde, kan vi få en dialog om, hvad der skal til, for at han kan få den madpakke, siger Stine Gaard.

- Der er blevet investeret meget i uddannelse, fordi vi måtte sande, at vi skulle have et fælles udgangspunkt for at kunne samarbejde. Det er ikke en selvfølge, at man kan det, bare fordi man sidder sammen, mener faglig leder Anne Sofie Møller Sparre.

Tværfaglighed tænkt ind fra start

I 2008 flyttede en ny og større Hillerød Kommune ind i det nye rådhus i et erhvervsområde i byens udkant. Da medarbejderne rykkede sammen, blev det tværfaglige samarbejde tænkt ind fra start. For at gøre det lettere for medarbejderne i Familie og Sundhed at arbejde sammen om konkrete opgaver, skulle de også sidde sammen. Alle skulle være synlige og tilgængelige for hinanden.

- Jeg har oplevet i andre job, hvor der ikke var det tætte samarbejde, at det kunne være svært at finde en dato, hvor de forskellige kunne mødes. Her er det lagt ind i en struktur på forhånd, så vi har vi mulighed for at mødes, hvis vi skal tværfagligt til værks i en sag. Og det ved de også ude i marken – skolelederne, børnehavelederne, siger Anne Sofie Møller Sparre.

Møderne i de tværfaglige team ligger fast i kalenderen hver 14. dag, og desuden mødes tovholderne for hvert team en gang om måneden. Det ved alle i afdelingen – og det ved lederne og medarbejderne rundt omkring på kommunens skoler, vuggestuer og børnehaver.

Da medarbejderne er i hinandens synsfelt hver dag, bliver mange sager vendt spontant over skrivebordet – enten som en kort, anonym sparring eller mere direkte samarbejde, som kræver samtykke fra familien.

- Hvis jeg får en sag med pige, som er blevet indlagt, kontakter jeg PPR-psykologen og aftaler, at vi skal være opmærksomme på pigen, så vi kan holde et skolemøde, når hun kommer tilbage. Så er PPR-psykologen klar over, at her skal vi måske gøre en ekstra indsats, når pigen kommer tilbage, siger Stine Gaard.

- Det skulle vi jo også gøre, hvis vi sad på hver sin etage, men jeg sidder og tænker på andre kommuner, hvor de ikke arbejder sådan, og så tænker jeg: Bliver det altid gjort? Mailen er jo et skønt redskab, men min oplevelse er helt klart, at vi får taget mange flere snakke end i min gamle kommune. Der var det op til den enkelte at få etableret et godt og tæt samarbejde med familierådgiveren, som sad på en anden gang og faktisk også var placeret i en anden afdeling, siger Lise Eegholm.

Hverken psykologen eller socialrådgiveren vil med andre ord bytte det tætte samarbejde og det åbne kontor for at få deres eget. ■

Bille Sterll, journalist